

כדוגמת החוות שהקימו הישראלים במדבר המערבי במצרים. היום אנחנו מכירים את חבל בושאר סמוך אחר (הגרעין)...".

"אחת הפעולות שהיו לי, היתה כשרבין כבר היה ראש ממשלה. אז התגברה מאד המלחמה בין הממשלה הערבית בחרטום לשחורים של דרום סודן, נגראל ניו גראנג שעמד בראש צבא השחורים שפועל בתמיכה אמריקאית נמצע בעינו ומועבר ל...תל השומר. הנגראל אומר לי אז: תגיד לממשלה שלכם שישלחו לנו נשק. התקשרתי לשמעון שבס, אז הרלייש של רבין, אמרתי לו כי החברים שלנו בדרום סודן וקוקים לנשק. אחרי כמה שבועות התפרסמה ידיעה כי מטוס עמוס נשק ישראלי נתפס בשדה התעופה לרנקה בקפריסין. לימים הועמד שבס המסכן לדין על הפרשה כי חשבו שמדובר בעסקה פרטית שלו, אבל למעשה זו היתה החלטה של רבין. אנב השיחה שלי עם שבס מוקלטת אצלי עד היום".

"עכשיו הכל היה שונה אילולא דחפו האמריקאים ואנשי פרס-ביילין את האיטלמיים מהמחלף. אני למדתי את הדברים מקרוב מאד כאשר בשנים 89 עד 94 הייתי שליח של רשות שוקן וקול ישראל (בפועל כאמור ראש תחנת המוסד. ד.ר.). התמקדתי ביצירת קשרים עם גורמים שהימרתו כי ינהיגו את העולם האיטלאמי, בעיקר חוזרים בתשובה. כך כאמור הכרתי את אחמדיניאד שהיה אז ציר תרבות, את עיסא דרוויש, אז השגריר הסורי בקהיר, וכיום מבכירי המשטר בסוריה. זיהיתי אז את עוצמת החזרה בתשובה.

ולא רק זיהיתי. החזרה בתשובה האיטלאמית, גם השפיעה עלי בצורה מרתקת. שאלתי את עצמי: איפה אני. נזכרתי בפגישה שלי עם הרב שך ב - 85, ומאז בפגישות נוספות. בבת אחת התעוררו בי הרבה "ניצוצות". אני מכיר עד היום את כל ראשי האחים המוסלמיים בקהיר שהם בקשר חלקי עם איראן. באיראן עצמה אני מכיר את דייר שפרון, יועץ הנשיא לענייני ישראל. בכירים באוניברסיטת טהרן ממשיכים לקיים קשרים עם ישראל בידיעת שלטונות איראן. לפני כשלוש שנים נפגשו ישראלים רשמיים עם איראנים רשמיים ועשו מעין מצגת מו"מ. מהמצגת למדתי כי האיראנים הם אנשים ברסה אחת, ולא מדובר בסאדם. הערכה שלי שהאיראנים בונים את ההרתעת הגרעינית כדי לאחד סביבם את השולם הערבי ולתת נוק אאוט להנהגה הערבית הססורית כולל מצרים.



"שרון שהייתי מקורב אליו, נכנס לממשלת שמיר ב - 88 כשר הבינוי, והקטר הלך והתחזק. אז נזכר קטר ביני לבין שמיר. שבועם סגר מעגל מהקטר של שמיר עם סבא שלי במחלת ובאיריאמה. חלק מהקטר היה באמצעות חבן של אבא אחימאיר. שחקים עם סבא את ברית הכריונים..."

למעשה היו אז קשרים די רציפים בין ישראל לאיראן של האיטולות. אני עצמי נפגשתי אז עם בת של רפסנגיאני, אז הנשיא. את אחמדיניאד פגשתי אז כמה פעמים במסגרת אירועים מצריים שהורגנו אליהם נספחים. אחמדיניאד שימש כציר תרבות של איראן בקהיר (בחור מוכשר שידע עברית), עוד לפני שהיה דתי... מי שהכיר בינינו היה מוסה דרוויש. קיימנו שיחות, ואנב, אחמדיניאד יודע עברית. אמנם לא לקרוא, אבל לדבר".

"ישראל היתה אז בקשר עם האיראנים שלא היו האויב הגדול. אחר הסיפורים הטעניונים: בשנות התשעים התחוללה רעידה אדמה אדירה באיראן. כדי לטפל במקום היו האיראנים צריכים בחיפזות את תוכניות תשתית הביוב של טהרן, שהיו בידי...ישראל. שכן חברות תהייל וסולל בינה הם שפעלו באיראן בשנות השבעים, אצל השאה, והקימו את התשתיות. האיראנים פנו לישראל כאשר שרון היה שר התשתיות ומומנה על תהייל וקיבלו את התוכניות. אם כי עד היום האיראנים קונים בישראל מוצרים ישראליים, בין השאר חלקי חילוף למערכות ההשקיה שהיא מותצות ישראל. וגם זרעים של ענבות שרי. 16 חקלאים ישראליים ביקרו לפני 6 שנים בחבל בושאר כדי להקים מערכת של חוות חקלאיות

ישראל. כל זה נעשה כאמור לאחר שעליית רבין מפסיקה את המהלך שביילין רקח נשקט. לאחר עליית רבין הוא פנה לעבר שיחות עם סוריה. אחר כך נישלו לו את אוסלו וחצינו לו את זה כהסכם חדש שהוגא כניכול עושה. למעשה זה היה ההסכם הישן, שביילין, פרס ווייצמן סגרו עוד בימי שמיר. ואו הניבו הסורים כאמור בהפקת השיחות - בשל עניין דוסה שמיר פיטר את ווייצמן מהממשלה".

"למעשה אוסלו היא קו פרשת המים שהביא לתנובת השרשרת המתגלגלת של האיטלאמים שנמשכת עד היום הזה. אילולא אוסלו העולם שלנו היה אחר, וזה הנזק הגדול ביותר של אוסלו. זו לא חוכמה שלאחר טענה, כי ערב אוסלו התראיינו אצל יעל פישבין בידבר, ואמרתי כי אם יחתם הסכם אוסלו, נחיה עדים לנל טרור שיטניע את המורח התיכון בדם. היא נתנה לזה כותרת: בעזרת השם ואללה. כי זה היה בשלב שבו כבר הייתי שומר מצוות".

פגישות בקהיר עם אחמדיניג'אד

"כל זה טוביל אותנו לסיפור גדול נוסף,